

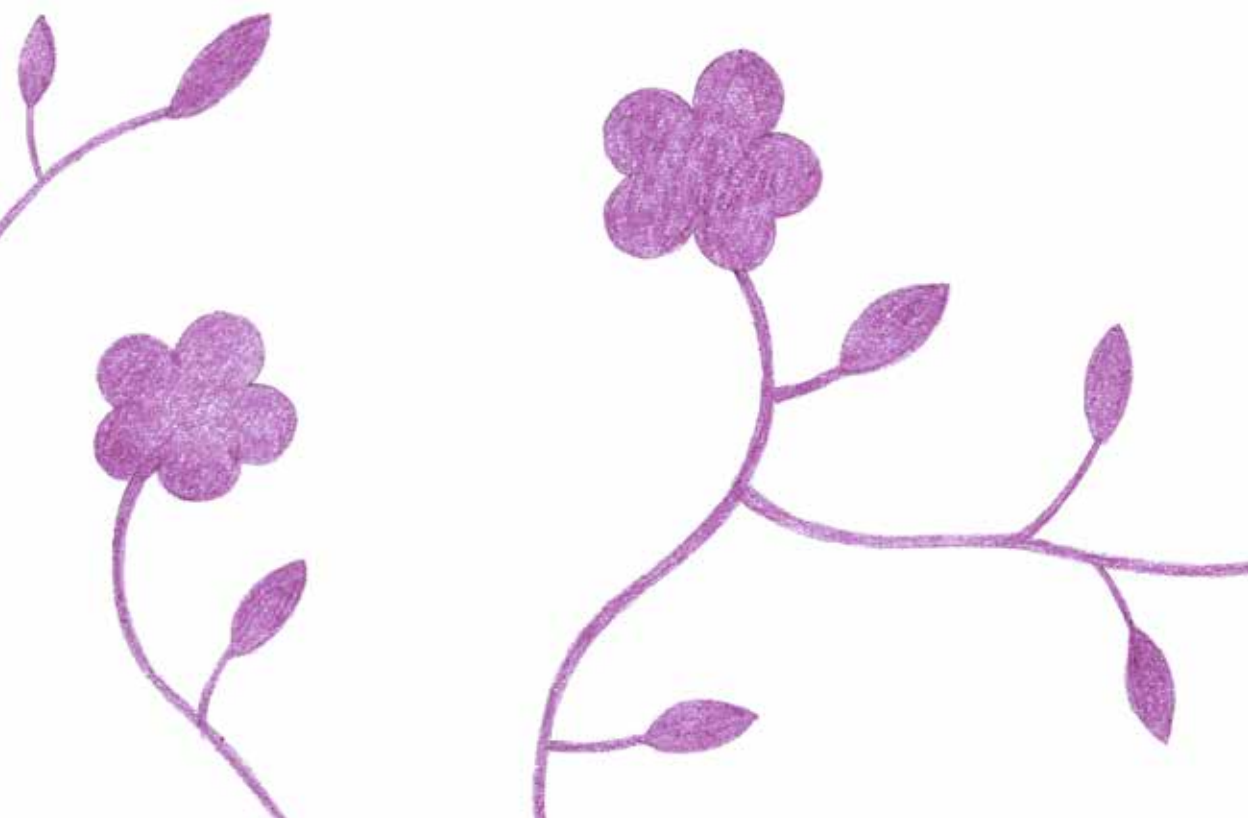
Mária Lazárová

TRI MAČIATKA TETY MILY

ilustrovala Simona Čechová

Mária Lazárová

TRI MAČIATKA TETY MILY

The cover features several stylized purple floral illustrations. In the top right corner, there is a cluster of three flowers on a stem with two leaves. In the bottom right, a larger stem curves upwards, bearing two flowers and three leaves. In the bottom left, a stem with two flowers and one leaf is visible. At the very bottom center, there is a single flower with a leaf to its left. The flowers have five petals and a textured, stippled appearance.

Mária Lazárová

TRI MAČIATKA TETY MILY

ilustrovala Simona Čechová

slovar

Text © Mária Lazárová 2016
Námet © Emma McNab 2016
Illustrations © Simona Čechová 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2016

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2351-1

Tento projekt finančne podporil

u. fond
na podporu
umenia

Venujem Emme a ešte trom malým dievčatkám.

Alici, Táničke a Šárke.

Nech sa majú pred spaním na čom smiať.

PREDSLOV

TETA MILY DOSTANE DARČEK 11

KRTKO, ČO RÁD VERŠOVAL 15

JASTRAB 19

ZAJAC, ČO MAL SKLERÓZU 22

AKO KAROTKA ZACHRÁNIL ORLA 27

BRAČEKOVIA, KDE STE? 30

PREČO SI JU NEDONIESOL? 34

PORANILA SOM SI LABKU 37

KAROTKA MÁ NÁPAD 39

MUSÍM JEŠŤ VIAC JABLÍK 42

NEBOJ SA O NÁS, MAX 45

ALICA A MAČIATKA 48

BOB, MARTA A VEĽKÁ ŽLTÁ MAČKA 53

U PANI TEKVIČKY 59

- NOVÝ DOM PRE ŽABU 63
- POTKAN, KTORÝ NEVEDEL ČÍTAŤ 67
- AKO SA VAVRO UČIL ABECEDU 70
- KDE SÚ MOJE MAČIATKA? 79
- LAKOMÁ MARTA 82
- NOVÁ MAČKA PRE TEKVIČKU 86
- AKO BOB A MARTA IŠLI KRADNÚŤ 91
- NEMÔŽEME TU ZOSTAŤ 98
- BUMTRALOVA VESELÁ FARMA 103
- KAROTKA JE SPÄŤ 107
- KDE JE MAX? 109
- AKO KOZA EULÁLIA HRÝZLA A HRÝZLA 112
- AKO PÁN BUMTRALA PADOL NA ZADOK 115
- KONEČNE DOMA 121
- PREKVAPENIE PÁNA MARCIPÁNA 127

PREDSLOV

Bola sobota, za oknami pofukoval chladný vietor, mesto pokrývala hrubá prikrývka snehu a mne v izbe rozvoniaval horúci citrónový čaj.

„Píšeš nejakú knihu, stará mama?“ nakukla mi do izby moja desaťročná vnučka Emma.

„O jednej rozmýšľam, no zatiaľ mám len názov. Zvyšok treba vymyslieť,“ priznala som sa.

„A o čom by mala byť?“ zaujímala sa Emma.

„O troch mačiatkach, ktoré bývajú u tety Mily. Volajú sa Herkules, Jonáš a Lucinka.“

Pobavilo ju to. „A čo bude ďalej?“

„No, to práve treba vymyslieť,“ usmiala som sa. „Rozmýšľala som, že by jedného dňa mohol jedno mačiatko uniesť jastrab a tie dve by mu bežali na pomoc.“

„To sa mi celkom páči,“ prisvedčila. „A ďalej?“

„Ďalej už neviem, nepomohla by si mi?“ navrhla som jej šibalsky.

Môj nápad ju zaujal. „Počkaj,“ povedala a doniesla si veľký poznámkový blok a pero. „Vieš, stará mama, ak chceš napísať knihu, musíš si ju najskôr nakresliť,“ poučila ma a začala na papier kresliť časovú os. Nie, nepomýlila som sa. Naozaj si nakreslila časovú os a potom dodala: „Takže tu bude začiatok. Jastrab ukradne Lucinku.“

„Dobre. Jej bračekovia bežia za ňou a po ceste stretnú napríklad zajaca,“ navrhla som.

„Stretnutie so zajacom,“ poznačila si. „Čo keby sme mu deli meno pán Karotka?“

Tentoraz rozosmiala ona mňa. Celé poobedie sme vymýšľali a kreslili, kreslili a vymýšľali. A večer sme to mali hotové. Ja som vymyslela mačiatka, ona vymyslela popleteného zajaca Karotku. Ja som vymyslela dievčatko Alicu a ona Boba s Martou a ich veľkú tučnú mačku.

Takže táto kniha má vlastne dvoch autorov. Tým druhým je moja milovaná vnučka Emma. Dievčatko, ktoré som si vysnívala ešte pred narodením. Dievčatko, z ktorého raz bude slávna spisovateľka.

Mária Lazárová

TETA MILY DOSTANE DARČEK

Teta Mily bola isto-iste tá najkrajšia babička na svete. Za okuliarmi s jemným kovovým rámom skrývala láskavé modré oči. Strieborné kučierky jej pridžiavala ružová zamatová stužka a buclatú postavu obopínala vždy čistá naškrobená zásterka. Na tvári jej svietil úsmev a vo veľkých vreckách nosievala cukríky zo sušenej pomarančovej kôry. Kedykoľvek ste ju videli vo dverách, čakali ste, že jej spoza chrbta vykukne hlávka drobného vnúčatka. Nebolo to však tak. Teta Mily bývala vo svojom dome úplne sama.

Jej pekný biely dom stál na konci dediny, na oknách mal čipkované záclony a na vchodových dverách veľké mosadzné klopadlo.

A presne tým klopadlom v jedno slnečné popoludnie ktosi zaklopal na dvere. Bol to chlapček od susedov.

„Dobrý deň, teta Mily, doniesol som vám darček,“ povedal chlapček a podával jej malý prútený košík.

Teta Mily nazrela do košíka a splásla rukami. Na dne sa krčili tri drobné mačiatka.

„Tie sú krásne, Jakubko, ale prečo si mi ich doniesol? Prečo si ich nenecháš ty?“ spýtala sa teta Mily začudovane.

„Ja by som si ich nechal, ale my už máme doma dve mačky. Vy nemáte žiadne zvieratko, teta Mily, tak som myslel, že by ste ich možno chceli,“ prosebne sa tete zahľadel do očí.

Mily sa zadívala na mačiatka a potom na chlapca. „Vieš čo, Jakubko? Ja si ich teda vezmem,“ rozhodla sa odrazu.

„Vedel som, že sa vám budú páčiť,“ usmial sa chlapček šťastne a podal jej košík.

„A ako sa volajú?“ zaujímala sa teta Mily.

Chlapček zaváhal. „Nemajú mená. Volám ich len mačiatka.“

„Nemajú mená?“ pokrútila teta hlavou. „To musíme okamžite napraviť. Nemôžem im predsa hovoriť Prvé mačiatko, Druhé mačiatko a Tretie mačiatko,“ pohladila mačiatka po chrbte.

Čierny kocúrik sa jej pod rukami nahrbil, akoby chcel povedať: „Pozri, aký som veľký.“

Mily sa zasmiala: „Ty budeš Herkules. Najsilnejší zo všetkých kocúrov na svete.“

Druhý kocúrik sa na ňu vážne pozrel a tichučko zamňaukal.

„Hm, a ty? Čo by si povedal na meno Jonáš? Pripomínaš mi môjho brata Jonáša. Nosieva horčicové sako a má presne také isté múdre oči ako ty.“

Jonáš spokojne zívola.

„No a ty by si mohla byť Lucinka,“ pritúlila si Mily k tvári biele mačiatko s krásnymi modrými očami.

„Herkules, Jonáš a Lucinka? To sa mi páči,“ usmial sa Jakubko. „Vymysleli ste im super mená, teta Mily,“ pochválil ju.

„Som rada, že sa ti páčia. A vieš čo? Ak budeš chcieť, môžeš hocikedy prísť a pohrať sa s nimi,“ zamávala mu teta Mily na rozlúčku.

„Máme tie najsuper mená na svete,“ povedal neskôr večer Jonáš a spokojne sa uložil do veľkého koša, ktorý im teta Mily vystlala mäkkou dekou.

„A máme ten najsuper dom,“ pridala sa Herkules, ktorý medzitým nakukol do každej izby.

„A tú najlepšiu tetu,“ zamňaukala Lucinka s bruškom plným sladkého mliečka.

KRŤKO, ČO RÁD VERŠOVAL

Mačiatka mali pravdu – nikto nikdy nemal lepšiu tetu.

Teta Mily sa o nich starala, kŕmila ich tými najlepšimi dobrotami a večer im dokonca tichučko spievala. No a niekedy im dovolila spať na svojej veľkej posteli. Mačiatka sa vtedy šťastne schúlili na veľkú Milinu perinu a počúvali tetino tiché pochrapkávanie. Lucinka spávala Mily pri hlave, Jonáš pri boku a Herkules úplne na konci posteľe. Pri tetiných nohách.

No a mená, ktoré im vybrala, naozaj nemohli byť lepšie.

Jonáš bol múdry ako brat tety Mily, Lucinka peknučká ako bábika a Herkules najodvážnejší zo všetkých kocúrikov na okolí.

Hneď v prvý mesiac zvíťazil v boji s veľkým čiernym potkanom, ktorý sa sčista-jasna objavil v tetinej záhrade.

Tak dobre, nebol to potkan, len obyčajný krtko, Herkules to však nevedel, keďže ešte nikdy v živote nevidel ani potkana, ani krtka.

„Chod' preč, potkan, tu bývame my,“ zaprskal na krtka, ktorý sa pred ním vynoril zo zeme a labkami si čistil zablatené fúziky.

„Potkan? Kde je potkan? Ty nejakého vidíš?“ spýtal sa krtko prestrašene. Mal slabý zrak a potkanov sa naozaj bál.

„Čo sa pýtaš, veď ty si potkan. Alebo nie?“ zháčil sa Herkules.

„Ja a potkan?“ pokrútil krtko fúzikmi. Potom sa postavil na kopček hlíny a zarecitoval:

*Ja som krtko zemepán,
volám sa pán Marcipán
a bývam tu celkom sám.*

Herkules od prekvapenia otvoril papuľku. Krtko? A vie veršovať?

„Prepáčte, pán Marcipán, nevedel som, že ste krtko, ešte nikdy som žiadneho nevidel.“

„Tak, teraz si ho už videl,“ odvetil mu krtko stručne.

„Prečo sa voláte Marcipán?“ zaujímal sa Jonáš, ktorý medzitým pribehol spoza domu. „Marcipán je biely a váš kožuštek je čierny,“ namietol kocúrik.

Ako som už povedala, Jonáš bol naozaj veľmi múdry.
„No... hmm,“ zahmkal krtko. „To meno sa mi hodilo do básničky, ja totiž veľmi rád veršujem. Môžem si ho však zmeniť, ak chcete,“ navrhol im, a skôr ako stihli odpovedať, zarecitoval:

*Ja som krtko zemepán,
volám sa pán Baklažán
a bývam tu celkom sám.*

„Ha-ha, chi-chi, že Baklažán,“ zasmiali sa mačiatka. „To je to najsmiešnejšie meno, aké sme kedy počuli.“

Krtko sa na chvíľu zarazil a potom povedal: „Dobre, a čo povieť na toto?“

*Ja som krtko zemepán,
volám sa pán Tulipán
a bývam tu celkom sám.*

„Tulipán je pekné meno,“ prisvedčila Lucinka. „No mne sa aj tak najviac páči to vaše. Nechajte si ho, pán Marcipán.“

„Dobre teda,“ usmial sa krtko a potom zdvihol ňufáčik k nebu. „Nejako sa zamračilo, asi bude pršať,“ vzdychol si. „Viete, ja strašne nemám rád dážď, zateká mi do domčeka. Mám však rád dážďovky. Mňam, to je pochúťka. Už ste ich niekedy skúsili?“ spýtal sa mačiatok.

„Neskúsili,“ pokrútili mačiatka zarazene hlavou.

„Tak nič. Majte sa tu krásne, mačiatka. A nezmoknite,“ zamával im krtko labkami a zmizol pod zemou.

JASTRAB

„Dážď?“ pozreli sa mačiatka prekvapene na oblohu. Nebo bolo modré ako oči tety Mily, nikde ani obláčik. Len vysoko nad nimi krúžilo malé lietadlo.

„Pán Marcipán, vráťte sa, je to len lietadlo,“ zakričala Lucinka, ktorej sa pán Marcipán veľmi páčil.

„Nie, to nie je lietadlo, je to... je to... utekajte!“ zakričal Jonáš a vrhol sa dopredu.

„Utekať? Prečo?“ začudoval sa Herkules.

„Je to jastrab,“ kričal Jonáš a fujazdil do domu. Herkules sa rozbehol za ním, len Lucinka od strachu primrzla k zemi. Veľký tieň klesal nižšie a nižšie. Jonáš mal pravdu. Bol to jastrab. Posledné zamávanie krídel a vták uchopil mačiatko do pazúrov.

„Pomóc,“ zapišťala Lucinka.